

«Una societat sense art ni cultura seria inhumana i insostenible»

Entrevista

Jaume Vidal Arasa. L'artista, docent i agent cultural és el nou director del centre d'art contemporani Lo Pati d'Ampostà. Enceta l'etapa volent reforçar-lo com a espai de producció, de recerca i reflexió

MARINA PALLÀS CATURLA
AMPOSTA

Jaume Vidal (Ampostà, 1977) és el nou director del centre d'art contemporani Lo Pati. Vidal, amb una llarga trajectòria com a artista, ha desenvolupat una pràctica multidisciplinària centrada en el territori, el patrimoni i les seues implicacions socials i simbòliques. El nou director arriba al càrrec amb un projecte que posarà la mirada sobre el Mediterrani.

Quina és la seua visió per al centre d'art en aquesta nova etapa?

Lo Pati ja té un bagatge i unes línies definides des dels seus inicis. Les funcions estan dibuixades; el que jo puc aportar és un color, un caràcter, una personalitat pròpia. El projecte que presento no inclou només activitats expositives, sinó també producció i mediació: formació, pedagogia i eines perquè la ciutadania pugue accedir al centre amb més coneixement. Sempre hi ha hagut un buit entre el públic i el centre d'art, i cal vèncer-lo. La línia pedagògica serà clau. També vull la desjerarquització. Lo Pati tindrà moltes persones treballant-hi, però vull que hi haja un equip de direcció ampli, no una sola figura. Crearem comissions específiques per a treballar la programació. És una manera de col·lectivitzar les idees.

Això implica obrir-se a nous públics?

És una de les grans demandes dels centres d'art. Ho podem fer apropant-nos a la població amb activitats formatives, però també generant relats que interpel·len realment la gent. Hem de parlar de temes que ens interessin a tots. Un dels eixos que més ressona és el viratge d'una mirada europecèntrica a una visió mediterrània. No una Mediterrània bucòlica, sinó un espai d'intercanvis comercials, culturals i socials. A les Terres de l'Ebre hi ha un 35% de població migrada que no se sent interpel·lada pels relats que expiquem. No és que els

Jaume Vidal Arasa envoltat de caixes, començant a treballar a Lo Pati. FOTO: J. REVILLAS

“

«Hem de generar relats que interpel·len realment la gent, parlar de temes que ens interessin a tots»

«Lo Pati ha estat referent en paisatge, natura i ruralitat. Ara hi afegim la capa del paisatge humà»

nostres relats no els ressonen; és que els seus no han entrat als centres d'art, ni a l'escola, ni a la universitat, ni als mitjans.

Serà, per tant, una línia programàtica.

Sí. Lo Pati ha estat referent en paisatge, natura i ruralitat. Ara hi afegim la capa del paisatge humà: com ens comportem en aquests espais, si els respectem, si contribuïm a la resiliència climàtica...

També vol reforçar la presència d'artistes del territori?

Sí. No és un «primer els de casa», però a les Terres de l'Ebre no tenim galeries, ni crítics, ni revistes especialitzades... tot el que forma el món de l'art. I aquí les oportunitats de projecció són menors. No és la funció principal del centre, però sí que ens correspon facilitar i promoure la producció artística del territori. Hi ha molta qualitat i no la podem obviar.

Aviat presentarem una exposició conversacional amb diversos artistes del territori, alguns dels millors que tenim. Hi ha molta gent treballant sobre el Delta, la biologia, la sal, l'arròs, les relacions humanes... Tot això s'ha de cohesionar i visibilitzar.

Com ha influït la seua trajectòria personal en la decisió de presentar-se com a director?

Sempre havia volgut ser artista. Em vaig pagar els estudis posant música, després vaig estudiar gestió cultural i un màster en producció i recerca artística. Conec tot el procés: creació, producció, exhibició, difusió. No vull ser un comissari teòric; vull ser una persona de producció, de treball, que estigue al costat dels artistes i face arribar els seus missatges a la ciutadania. A més, estic al meu barri: hi vaig créixer, hi vaig estudiar, hi he treballat... Conec els artistes, les persones i els agents culturals del territori.

Quin paper ha de jugar Lo Pati dins i fora de l'Ebre?

Dins del territori, ha de ser un mediador entre tots els agents culturals. Fora, volem convertir-nos en un nexa entre agents culturals del Mediterrani: França, Itàlia, Marroc... Els nostres projectes tindran sempre un fil connectat amb altres iniciatives mediterrànies. El millor que fan els centres d'art és mirar el seu entorn i parlar del que els és propi.

Quina hauria de ser la funció social de l'art contemporani?

L'art pot ser moltes coses: estètic, teòric, relacional, comunitari, reivindicatiu... No ha de complir una funció concreta. De fet, sempre s'ha dit que l'art esdevé art quan perd la seua funció. Tot i així, l'art és necessari. No és la ciutadania del pastís, no és un luxe per quan ho tens tot resolt. Una societat sense art i sense cultura seria tan deshumanitzada que seria insostenible viure-hi.